

Verslag van de 244ste vergadering van The Dickens Fellowship Haarlem Branch.

In een declamerend Clockhuys verzamelden zich 16 leden en een lokale dichter. De president heet allen welkom; hij spreekt van een overweldigende opkomst want dat is nu eenmaal de traditie. Na de leden op een nieuwe Dutch Dickensian gewezen te hebben geeft hij schielijk het woord aan de heer Muda, want voor je het weet is het sluitingstijd en we hebben al een bibliothecaris terloops op een horloge zien kijken.

De heer Muda zegt vereerd te zijn met het bezoek en refereert aan de rellen waar Haren nu eenmaal zo bekend om is. Vervolgens wijst hij ons op het motto in het geslepen glas boven de deuren van de Dickens Room: "Great Expectations". Hij leest uit dit boek het een en ander voor en vertelt ons dan het verhaal over zijn vader, Wim Muda, die een passie had voor het werk van Dickens en tevens een verwoed verzamelaar was. Maar voor hij verder gaat introduceert hij de heer Klaas Drenth, dichter en auteur van een boek over de vele schrijvers die in Haren hebben gewoond. Drenth leest een gedicht voor dat ooit eens ter ere van de openstelling van de tramlijn tussen Groningen en Haren werd geschreven en dat eindigt met de woorden: "Haren boven al". En waarom ook niet.

De vader van de heer Muda las veel en een van de eerste boeken die hij las had de titel "Een Jongensleven". Het betrof het leven van Charles Dickens. Nadat het boek uit was wierp hij zich geheel op Dickens en wist na verloop van tijd alle details over hem. Waarna het grote verzamelen begon. Muda verhaalt over een bezoek dat hij met zijn vader aan Engeland bracht, waarbij het oude Dafje zo vol gestouwd was met boeken dat de kofferbak over het asfalt sleepte. Zijn vader kocht van alles; als er bijvoorbeeld in een boekwinkeltje negen verschillende edities van David Copperfield stonden, dan kocht hij ze allemaal. De opmerking van de verbijsterde boekhandelaar: "but one copy will do just fine", naast zich neer leggend. In 1999, na het overlijden van zijn vader, besloot Muda al die boeken in bruikleen te geven aan de openbare bibliotheek, waar er een speciale ruimte voor beschikbaar werd gesteld.

Deze Dickens Room is open voor het grote publiek en ook de bibliotheek zelf heeft een aardige Dickens collectie voor uitleen beschikbaar. Andere bibliotheken doen regelmatig een beroep op die van Haren als het gaat om verzoeken van lezers over Dickens.

Door de Dickens Room is Dickens in ieder geval gaan leven in Haren want de twee-jaarlijkse cultuurprijs is naar Dickens vernoemd en ook wordt er een jaarlijks een Dickens dictee gehouden, met deelnemers uit het hele land. Er wordt dan om een bepaalde pen gestreden die men echter ook weer terug moet geven, wat goed beschouwd minder is, maar het gaat om het idee. Ook wordt er jaarlijks een Dickens lezing gehouden. Muda merkt op dat het toch wel uniek is dat daar, zomaar ergens in Noord Nederland, ongeveer honderd mensen op af komen. Een aantal van onze leden heeft een van die Dickens lezing verzorgd (voor de volgende lezing in Haren: zie Bijeenkomsten).

Om de argeloze toerist ter wille te zijn verwijzen bordjes van de VVV naar de Dickens Room. De opening van de Dickens Room werd indertijd verricht door ons medelid en voormalig president Jan Lokin die een dronken Pickwick in een kruiwagen naar binnen reedt. Of was het nu andersom?

Muda vertelt dan nog het nodige over het interieur waarbij duidelijk wordt dat het behang en de vloerbedekking uit Engeland betrokken zijn. Daarnaast is de Universiteit van Groningen bijzonder genereus geweest door de boekenkasten en de grote leestafel te doneren. Trots meldt Muda dat er twaalf mannen nodig waren om de tafel binnen te dragen.

Hierna leest Drenth een stukje voor over Dickens in Appingendam, zijnde een beschrijving van de originele Dickens Room in het huis van Wim Muda.

Waarna de boekenkasten openzwaaien en de plakboeken worden uitgesteld.

Nadat wij uit de bibliotheek verwijderd zijn gaan wij per auto richting ons restaurant, het idyllisch gelegen Sassenhein. Hier is een aan het meer gelegen paviljoentje voor ons gereserveerd.

De president heet ons ook hier welkom en spreekt, na een blik op het kabbelende water van het meer geworpen te hebben, van een A locatie.

Waarna de penningmeester het woord grijpt en ons terugvoert van de open Groningse natuur naar de bekrompen ruimtes van het Noord Hollands archief. Want terwijl wij hier

onbekommerd dineren, zo stelt hij, worden daar met verbetenheid de nietjes uit onze archiefstukken verwijderd. Want men hoopt ergens aan het einde van dit jaar ons archief open te kunnen stellen voor het grote publiek. Hij stelt voor dit dan nog even stil te houden en er pas in 2016 ruchtbaarheid aan te geven omdat wij dan 60 jaar bestaan.

Ons archief, overigens in bruikleen gegeven aan het Noord Hollands archief, is inmiddels samengevoegd met het Dickens archief van ons medelid de heer Van Steynen, dat al eerder daar was ondergebracht. Dit met toestemming van hem uiteraard.

Recentelijk hebben wij de Dutch Dickensians die de afgelopen vijf jaar zijn verschenen bij het Noord Hollands archief ingeleverd zodat ook deze online kunnen worden gezet. Het Noord Hollands archief heeft ons bericht dat er momenteel via het internet gebruik gemaakt wordt van de mogelijkheid artikelen uit de Dutch Dickensian op te zoeken. Het is dus een juiste keuze geweest dit zo te doen.

De heer Muda geeft vervolgens uitleg over de locatie en de Hein (uit Sassenhein) die zorgde dat het een groen gebied bleef met een fraai meer waarin karpers zwemmen. Bevissen mag slechts als men lid is van de visclub en varen en zwemmen is helemaal uit den boze. Kijken mag, dat weer wel, maar van gepaste afstand. Waarna ook hij in dichten uitbarst. Het is een oud Gronings gedicht dat gaat over onder meer "forsch geboomd". Nu, dan weet u het wel. Daarna benoemt hij nog dat wij juist op deze locatie zijn door de vasthoudendheid van de secretaris, hoewel wij onderling vastberadenheid hadden afgesproken, maar dit terzijde.

De president, bij wie het woord karper is blijven hangen heeft het daarna over Maarten 't Hart en stekelbaarzen; waarmee we vanzelf in de Pickwick Papers terecht komen.

Mevrouw Burden weet te vertellen dat Van 't Hart zich tegenwoordig met paard en wagen verplaatst waarbij hij het buitenland schuwt.

Op de vraag van de heer Muda of wij ooit noordelijker zijn geweest dan Haren staat de secretaris op en vertelt over Dantumterwoude en de theorie van notaris Keuning dat alle werken van Dickens zich eigenlijk in Friesland afspeelden.

Waarop de penningmeester ons vertelt over de colleges die Van t Hart gaf in Leiden waar zijn studenten matige lezers bleken te zijn en één het helemaal bont maakte door met een poppenspel aan te komen terwijl hij geacht werd een dik boek uitgelezen te hebben.

Waarop de heer Drenth zijn boek weer ter hand neemt en het heeft over een mijnheer Kopland die een bibliotheek had die gespecialiseerd was in Johan Fabricius en waar tijdens de oorlogsjaren geen Japanners in mochten. Waarna het gesprek verder gaat over de onvermijdelijke Scheepsjongens van Bontekoe.

De heer Jacobs meent dat Fabricius een heel oeuvre op Hoorn had gebaseerd terwijl Dickens breder was georiënteerd en ook niet jaren hoefde te leuren bij een uitgever.

Waarna de heer De Landtsheer spreekt over deze middag als een vol van grote gedachten en dichtwerk, en hij teksten uit het hoofd citeert en ons daar naar laat raden. Een aantal van ons meent dat hij in tongen spreekt maar het blijkt van Toon Hermans te zijn.

Waarop de president de bijeenkomst besluit met de mededeling dat het tijd wordt om op te stappen want voor de meesten van ons is het een lange weg terug en je weet maar nooit vandaag de dag.

London Calling:

In de laatste The Dickensian weer veel lezenswaardige artikelen en ook nieuws over een gerestaureerde brievenbus. Vijf jaar geleden aangetroffen, ingemetseld in een muur vlak bij Gads Hill en overwoekerd door onkruid en aanverwante zaken. Nadat was aangetoond dat Dickens deze brievenbus jarenlang gebruikt heeft is die uit de muur gewrikt, gerestaureerd en inmiddels weer triomfantelijk in gebruik genomen. Het is maar dat u het weet; het kan niet genoeg gezegd worden, het gaat om de details.

Niets lijkt te dol

De emailadressen van de Branches zijn op de website van de Dickens Fellowship te vinden en dus is het prijsschieten voor hen die hun waar aan de man denken te moeten brengen. Zo was daar de toeristenorganisatie uit Portugal die iets stuurde over Dickens en Portugal. Portugal denk je dan, is Dickens daar ooit geweest? Nee, geeft de toeristenbond aarzelend toe, maar het had gekund. Deze theorie baseren zij op het feit dat Hans Christiaan Andersen er wel geweest

is en er ook nog eens heeft rondgetoerd. En Dickens kende (tot zijn spijt) Andersen. Je moet er maar opkomen.

Uit de bladen

Veel Branches hebben een nieuwsbrief of blad. En zoals wij The Dutch Dickensian hebben, heeft de recent opgerichte Branch in Aberdeen "Little Doric". Eerst meende ik nog dat het hier om een schrijffout ging, maar ze zijn nu al aan het derde nummer toe en blijven stug volhouden met hun Doric. In dit derde nummer ook aandacht voor de Slag bij Waterloo van 200 jaar geleden en een connectie naar Dickens.

Charles Dickens was only three years old when the Duke of Wellington finally defeated Napoleon. Wellington went on to become Prime Minister and when he finally died in 1852 his state funeral was a magnificent occasion . . . too magnificent according to Dickens, who had visited the site of the battle and attended the funeral. He wrote in 1852: "We earnestly submit to our readers that there is, and that there can be, no kind of honour in such a revival; that the more truly great the man, the more truly little the ceremony; and that it has been, from first to last, a pernicious instance and encouragement of the demoralising practice of trading in Death. He also laid into Disraeli, then Chancellor of the Exchequer, for his speech at the funeral. Apart from the moral delinquency of appropriating another man's thoughts as one's own, which Mr. Disraeli in his speech so flagrantly committed, it has not been sufficiently remarked of this now celebrated speech that it was in every other respect also a miracle of bad taste".

Dickens had nu eenmaal weinig op met politici.